

и бързо отишелъ при майка си въ готварницата. Като слѣзалъ въ готварницата, Стефанчо поздравилъ майка си и ѝ казакъ: „Мила мамо, я виждѣ ябълкитѣ, какъ се червенѣхтъ. Тѣ вече сж узрѣли добрѣ. Позволи ми сега да си откъсна нѣколко“! „Добрѣ, казала майка му, сега е вече врѣме, тѣ сж съвсѣмъ узрѣли. Вземи кошничката и идете съ Станка, та ги оберете; но гледайте да не паднете и да не поврѣдите нѣщо. Колко ли се зарадвалъ като чулъ това! Той ѝ поблагодарилъ, отърчалъ бързо въ зимника за кошницата и завикалъ: „Станке! Станке гдѣ си“? „Ето ме, какво е то? обадила се Станка отъ стаята, гдѣто си играяла на кукли съ по-малкото си сестриче Златка. Стефанъ се втурнжлъ бързо въ стаята и казалъ: „Хайде, Станке, остави куклитѣ! Ти не знаешъ: мама ми позволи да оберамъ ябълкитѣ“! „Така ли? Ахъ-колко е добра мама! Пъкъ колко ми се ѣдхтъ да знаешъ“, казала Станка и бързо събрала куклитѣ си. „И азъ ще дойдж“, казала Златка. „Добрѣ, но ще стоимъ мирно“, отговорилъ ѝ Стефанчо.

Тогава тритѣ дѣца, радостни като птички, отишли въ градината при ябълката. Стефанчо исправилъ една малка стълбичка на стѣблото на ябълката и се покачилъ на нея. Съ едната си ръка се държалъ о клонѣтѣ, а съ другата кхсалъ ябълки и ги подавалъ на Станка, която ги тургала въ кошничката. Като напълнили кошничката, оставили ѝ на земята. Златка ѝ земала въ полата си и немогла де имъ се нарадва. Послѣ Стефанчо и Станка напълнили пристелката на Станка и почнжли да ги трупатъ на земята.